

Elogii cărții Claudiei Moscovici, *Seducătorul*

Asemeni celor mai bune, mai încântătoare romane, thrillerul psihologic al Claudiei Moscovici, *Seducătorul*, te atrage încă de la primele pagini și te ține captiv în mrejele-i dătătoare de dependență până la finalul dramatic, remarcabil. Romanul acesta este unul fascinant, cu fiecare pagină asupra căreia cunoașterea aprofundată a psihologiei psihopaților și a victimelor lor de către Moscovici luminează cu strălucirea unei raze laser concentrate. Rezultatul este o narațiune care se construiește cu o forță stăruitoare, dar și de propulsie; o narațiune a cărei intensitate și suspans, în tandem, îl fac pe cititor curios să afle, la fiecare pas, ce urmează să se întâmple. Îl încurajez pe cititor să înceapă acest roman cu un set întreg de unghii pentru că te face să-ți rozi unghiile în cel mai literal sens (**Steve Becker**, studii de masterat și clinician licențiat în asistență socială, editorialist pentru *Lovefraud.com*, expert/consultant în domeniul narcisismului și al psihopatiei).

*

Seducătorul oferă o perspectivă tulburătoare asupra celor mai periculoși bărbați din societate, în legătură cu care fiecare femeie este avizată și pe care multe îl întâlnesc: prădătorul psihopat. Am văzut acești bărbați prezentați la știri pentru crimele lor abominabile. Dar puțini se așteaptă să fie seducătorii șarmanți, voioși, romantici pe care îi întâlnim în poveștile de dragoste. Când eroina romanului, Ana, îl întâlnește pe Michael, ea urmează să treacă prin aventura vieții ei. În captivantul ei roman, *Seducătorul*, Claudia Moscovici portretizează cu talent și acuratețe psihologică puterea fascinantă a

acestor fermecători, dar și periculoși, Don Juani. (**D.R. Popa**, autor al romanului *Lady V și alte povestiri*, Spuyten Duyvil, 2007)

*

Ce este dragostea în acest nou roman seducător? Atracție hipnotică sau o capcană fatală? Un vis împlinit sau o lume plină cu obsesii în absența sentimentelor autentice? *Seducătorul* investighează profunzimile înfricoșătoare ale alienării și egoismului în vreme ce eroina, Ana, este captivă în pânda de păianjen a iubitului ei narcisist, Michael. Niciun pic de magie, doar cruzime. Claudia Moscovici a scris un roman remarcabil despre o realitate tristă pe care multe femei ajung să o cunoască: destrămarea visurilor lor romantice odată ce iubirea se transformă într-un joc de șah rece și calculat (**Carmen Firan**, autoarea cărții *Words and Flesh*).

*

Noul thriller psihologic al Claudiei Moscovici, *Seducătorul*, ne amintește de opere clasice precum *Anna Karenina* și *Madame Bovary*, dar dintr-o perspectivă contemporană. Noul tip de seducător este un psihopat, un prădător periculos lipsit de emoții autentice. Cu toate acestea, suntem fascinați fiindcă prinde în capcana lui două femei; una dintre ele extrem de dependentă, cealaltă sedusă, dar autonomă.

Furia cititorului față de culpabilul Michael ar putea fi estompată de studiile amănunțite ale autoarei despre psihopatul în acțiune și de ceea ce numesc „ironie etică”, o perspectivă morală adesea ascunsă. Epopeea despre trădare și autoamăgire a lui Moscovici atrage cititorul în mintea întortocheată a prădătorilor sexuali și a victimelor lor. Narațiunea este îndrăzneată, intensă și lucidă (**Edward K. Kaplan**, Profesor în Științe Umaniste și Președinte al Programului de Studii Religioase, Brandeis University).

CAPITOLUL 17

Degetele lui Karen alergau cu rapiditate peste tastatura calculatorului. „Michael Rogers”, tastă ea numele logodnicului ei în motorul de căutare. Găsi aproximativ o jumătate de milion de rezultate asociate cu acel nume, din care 99,9 la sută, presupuse ea, nu erau despre el. Neavând nici timpul și nici răbdarea de a se uita la toate, Karen își rezumă căutarea la „Michael Rogers”, „Detroit, MI”. Descoperi imediat aproape o sută de rezultate despre logodnicul ei. Îl citi pe fiecare în parte cu atenție, în căutarea unor informații personale care ar putea funcționa ca stimulente pentru revigorarea conversațiilor lor. În ultimele câteva săptămâni – de fapt, de când se împăcaseră – Michael o surprinsese ca fiind excesiv de distrat. Deși continua să o întrebe cum își petrecuse ziua, adesea ea trebuia să-i repete de câteva ori aceeași informație și să strige: „Pământul către Michael! Pământul către Michael!” pentru ca el să-i acorde vreun pic de atenție. Ceea ce o făcea pe Karen să se simtă complet derutată deoarece îi spunea lucruri pe care, în opinia ei, el ar fi trebuit să fie fericit să le audă.

Rămase înmărmurită, cu o seară înainte, când anunțul ei că scăpase de kilogramele în plus fusese întâmpinat cu o privire goală și un „Super!” rostit sec. „Asta e tot?” se întrebă Karen, mâhnită de lipsa evidentă de interes a lui Michael. Trebui să-și reamintească singură să se calmeze înainte de a rosti, cu cea mai bună personificare a unei voci sugestive de care era în stare, „Dacă mai dau jos încă puțin peste două kilograme, o să intru în costumul ăla de ursuleț de dantelă neagră pe care mi l-ai dăruit de Valentine”.

O imagine a Anei în neglijelul negru îi trecu lui Michael prin minte.

– Sunt impresionat de consecvența cu care ți-ai urmat programul de exerciții de data asta, remarcă el.

– Da. Am făcut patru ore de exerciții în fiecare zi. Le-am împărțit în cardio, yoga și ridicare de greutate, ca să nu fie prea monoton, răspunse ea, încurajată de răspunsul lui aprobator.

– Cum stai cu genunchii? Încă te mai dor? El își amestecă indiferent mâncarea din farfurie.

– Nu. Fac o pauză săptămâna asta înotând în loc să merg, ai uitat? Karen nu-și putea crede ochilor. Îl văzu frunzărind prin mâncarea pe care ea se chinuise două ore să o prepare. Mai devreme în acea după-amiază, îi pregătise la grătar ton cu aripioare galbene proaspăt, cu cartofi trași la tigaie, fasole verde, roșii, măslinae negre, anșoa și usturoi, stropite cu o sofisticată vinegretă de muștar Dijon. Tot ceea ce se alesese acum de capodopera ei culinară era sosul galben închis amestecat cu legumele colorate întruchipând o haotică pictură expresionistă abstractă pe albul farfuriiei.

– Nu-ți place peștele? E foarte proaspăt, îl asigură ea.

– E delicios, spuse Michael, gustând în mod demonstrativ. Dar nu mi-e chiar atât de foame. Am mâncat copios la prânz.

– Unde ai fost?

– Am fost la restaurantul ăla grecesc din campus unde am mâncat niște baba ganoush, menționează el într-un mod avantajos masa adevărată pe care o luase cu Ana.

– Îți plac vinetele? Atunci o să-ți fac ceva pe bază de vinete pentru mâine! se oferi Karen, fericită că găsisese o modalitate ușoară de a-i face pe plac.

Din întâmplare, tocmai învățase o nouă rețetă cu legume mediteraneene. De fapt, urmând motto-ul mamei ei care zicea că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomacul lui, de când se împăcaseră, Karen se apucase cu impetuozitate de gătit, dedicându-și cea mai mare parte a timpului liber pregătirii felurilor lui de mâncare

preferate. Învățase să facă șnițel din carne de vițel, soté de file de vită cu piper negru, soté de pui, dimpreună cu tot felul de paste cu verdețuri și legume proaspete, sănătoase și delicioase, așa cum îi plăceau lui.

– N-o să te iubesc mai puțin dacă nu mai petreci ore în șir gătind zilnic pentru mine, comentă el, adăugând pentru sine: nici mai mult.

– Știu, dar îmi place să gătesc. Și, mai important de atât, ție îți place să mănânci, răspunse ea cu un zâmbet mioros.

– E foarte drăguț din partea ta, răspunse Michael, care abandonase orice efort de a o transforma. Ori iubești o persoană așa cum e, ori nu, își aminti el discuția purtată cu Ana. De când se mutaseră împreună, era frapat de stilul searbăd, metodic, al lui Karen, pe care nu putea să nu-l compare cu prospețimea și spontaneitatea Anei. Ori de câte ori Karen își fixa în minte vreun țel, se concentra asupra lui cu o determinare pe care el nu o mai văzuse la nimeni altcineva. Dintre toate femeile americane pe care le cunoscuse prin programul de franceză de la universitate, Karen era singura care vorbea franceza ca un vorbitor nativ.

– Ai avut vreun iubit francez pasional? o întrebase el la începuturile relației lor.

– Nu, răspunse ea. M-am uitat mult la televizor și am pus peste tot în apartament cuvinte din vocabular pe bilețele, ca să mă asigur că-mi însușesc limba și pronunția corectă. Privind retrospectiv, Michael găsi această abordare ca fiind tipică pentru Karen. Numai ea era în stare să meargă în Franța, patria romantismului, și în loc să-și găsească un iubit drăguț de-al locului, sau măcar câțiva prieteni, își petrecuse anul decorându-și apartamentul cu cuvinte din vocabular. Tot ceea ce face, remarcă el privind în urmă, are un tâlc, dar niciun fel de frenezie. Michael nu se putu abține să nu zâmbească amintindu-și aluzia ei la ursulețul negru de dantelă.

Dacă el ar fi manifestat vreun pic de entuziasm, ar fi fost în stare să parieze că ea și-ar cumpăra o duzină de articole diferite de lenjerie.

Plierea ei după dorințele lui îl măgulea. Dar, își zise el, niciuna dintre acțiunile ei compulsive nu putea compensa calitatea care îi lipsea și pe care el o avea în exces: un apetit insașiabil pentru plăceri, care putea fi cel mai bine descris ca *joie de vivre*.

– De ce rânjești așa la mine? întrebă Karen, văzându-i zâmbetul superior.

– Mă gândeam doar că, dacă-ți pui ceva în minte, chiar faci acel ceva. Cam cum ai făcut cu franceza.

– Asta cam așa e, răspunse Karen, încântată că Michael părea să-i aprecieze strădania. N-o să găsească niciodată pe cineva ca mine, își zise ea. Nimeni n-o să-l iubească la fel ca mine sau n-o să facă atâta efort cât fac eu pentru relația noastră. Problema era, se gândi ea, că ceea ce ar fi trebuit să fie lin și ușor necesita acum atât de multă energie. Efortul de a-i fi lui pe plac o făcea să se simtă stoarsă de vlagă și nesigură la sfârșitul zilei. Cu toate astea, nu-și putea imagina alte variante oportune. Despărțirea de Michael o făcuse să-și dea seama că nu voia să-și petreacă viața fără el. Și nici măcar nu e pentru că mi-e teamă să fiu singură, îl privi Karen gânditoare pe Michael. Înseamnă doar că pe el îl vreau și pe nimeni altcineva. Văzuse cum erau alți bărbați. Propriul ei tată era un alcoolic care-și neglija soția. Soțul surorii ei se purta ca un băiat dintr-o gașcă, dar cu aere de om matur, care prefera uitatul după femei, berea și sportul în loc să-și petreacă timpul cu soția lui. Cam așa ajung cei mai mulți dintre bărbați după câțiva ani de căsătorie, extrapolă Karen. Michael era altfel. E adevărat că îi plăcea să se uite după femei și să bea bere ca oricărui alt bărbat. Dar, în același timp, avea și maniere, putea fi la fel de emotiv ca o femeie și îi plăcea să se antreneze în conversații miezoase. Această înlănțuire de idei o făcu pe Karen

să încerce să exploreze, încă o dată, acele straturi mai profunde ale spiritelor lor. De aceea se hotărâse în dimineața următoare să cerceteze câte ceva despre logodnicul ei și să afle mai multe despre activitățile lui din trecut. În felul acesta, spera ea, Michael avea să fie mult mai captivat de comunicarea dintre ei. În plus, gândi ea oarecum cinic, cum aș putea da greș cu această strategie? Oricui îi place să vorbească despre sine.

În dimineața acelei zile, când se uită peste rezultatele referitoare la Michael, descoperi că făcuse cros și atletism atât în liceu, cât și în facultate. Dar știa asta deja. Mai mult de atât, ce s-ar putea spune despre asta? Pentru că nu găsisese nimic interesant în particular, trecu la rezultatele cu trimitere la câteva articole pe care Michael le publicase în timpul cursului postuniversitar pentru doctoranzi. Găsi un eseu despre Flaubert, unul despre Marivaux și unul despre Rousseau, toate în reviste științifice care se axau pe literatura și cultura franceză. Din păcate, acel domeniu era atât de demodat și de imposibil de aplicat încât, cu toată sinceritatea, nu îi captase imaginația. Rousseau o adormea, Flaubert îi părea de proastă calitate și nici măcar nu citise Marivaux. Pe când se pregătea să închidă calculatorul, simțindu-se dezamăgită că nu găsisese nici măcar un singur subiect captivant de discuție pentru seara aceea, avu o revelație. De ce să nu-l întreb care este motivul pentru care nu vrea să-și dea doctoratul și să ajungă profesor de franceză la facultate în loc să predea la un liceu? În felul ăsta, vom păstra conversația centrată pe el, pentru a-l ajuta să-și dea seama ce vrea să facă cu viața lui, lucru pe care-l va aprecia, fără îndoială.

Pentru a fi sigură că totul decurge conform planului, Karen își puse o rochiță neagră și pantofii cu toc înalt pe care-i primise cadou de ziua ei de la Michael. Aranjă apoi masa pentru ceea ce pregătise mai devreme în acea dimineață, care era atât de franțuzesc încât avea să-l facă

pe Michael să simtă că e teleportat direct la Paris. Pentru aperitiv, plănuise ea, aveau melci în foietaj cu șalote, usturoi, vin alb, arpagic, unt cu un strop de pernod, urmat de o salată niçoise în care pusesese legume proaspete, ton, roșii, un ou fiert tare, anșoa și măsline. Felul principal, realizarea ei impresionantă, consta în preparatul pe bază de vinete pe care i-l promisese cu o seară înainte, făcut cu vinete proaspete, ardei copti, ceapă și usturoi, felii de dovlecei și roșii și verdețuri proaspete presărate cu parmezan. La început, strategia ei își atinse scopul.

– Wow, de ceva vreme te-ai transformat într-un adevărat maestru bucătar! o lăudă Michael de îndată ce se așezară la masă. Karen zâmbi cu satisfacție și îi puse un pahar cu Merlot. Decise că e momentul să aducă în discuție subiectul pe care îl pregătise dinainte.

– Știi, ți-am căutat numele pe internet azi, îl informă ea.

Of, of, mă întreb ce mizerii o mai fi descoperit, se gândi Michael, devenind ușor neliniștit.

– M-a surprins faptul că nu am mai găsit nimic despre tine cam de un an. Înainte publicai articole cu regularitate, observă Karen.

Michael răsuflă ușurat. Deci n-am dat de necaz, concluzionează el.

– Asta se întâmplă pentru că am publicat acele eseuri când participam la seminariile pentru doctorat și trebuia să scriu lucrări pentru ele, explică el. Fiindcă făcusem deja munca pentru seminarii, mi-am zis că n-ar fi rău să trimit eseurile unor reviste și să am câteva articole la activ.

– Dar de ce ai încetat să mai scrii așa, dintr-odată?

Michael o privi ca și cum nu i-ar fi venit să creadă:

– N-ai observat că acum predau?

– Te mai interesează să-ți iei doctoratul la franceză? Karen adoptă tonul îngăduitor al unui consilier profesional.